

Arrest

nr. 32 626 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2009 waarbij de aanvraag om de machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN TASSEL, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 24 november 2007 het Rijk is binnengekomen, diende op 12 december 2007 een asielerzoek in.

1.2. Op 15 september 2008 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen bij arrest nummer 21 383 van 13 januari 2009.

1.4. Verzoekster diende bij schrijven gedateerd op 6 januari 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 26 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 2 februari 2009 diende verzoekster een tweede asielverzoek in.

1.7. Op 17 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.8. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 20 februari 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. Op 7 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Deze beslissing, die verzoekster op 20 juli 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Engels en Nederlands spreekt en attesten van de gevolgde taallessen Nederlands voorlegt, over een diploma boekhouden beschikt, gewerkt heeft en bereid is te werken binnen een knelpuntberoep, dat betrokkene in haar eigen levensonderhoud wil voorzien, actief lid was van de praat en Bijbelgroep in het asielcentrum te Sint-Truiden, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 12.12.2007, werd afgesloten op 13.01.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, haar diezelfde dag betekend. Op 02.02.2009 diende verzoekster een derde asielaanvraag in die werd afgesloten op 17.02.2009 met een beslissing tot weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar diezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk 1 jaar en 1 maand voor de eerste procedure en twee weken voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verbleef van 13.01.2009 tot 02.02.2009 en sinds de afsluiting van haar laatste asiel-procedure sinds 17.02.2009 illegaal in België. Zij heeft nagelaten om gevolg te geven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.02.2009. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De ingeroepen elementen - met name dat betrokkene vreest voor haar leven, voor vervolging en voor willekeurig geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst - werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Samen met verweerder kan de Raad slechts opmerken dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op het verzoek van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft vastgesteld dat verzoekster niet aan de in deze wetsbepaling voorziene voorwaarden voldoet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd in casu niet toegepast en is ook niet van toepassing, zodat geen schending van deze wetsbepaling kan worden vastgesteld.

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepalingen voorzien dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft

op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt tevens aangegeven waarom de door verzoekster aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat uit de motivering niet blijkt dat haar aanvraag individueel beoordeeld werd en dat de motivering een loutere stijlformule is en derhalve niet als afdoende en pertinent kan beschouwd worden. De Raad besluit derhalve dat verzoekster met haar uiteenzetting geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aantoonst.

In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit ten aanzien van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt dat een loutere verwijzing naar de beslissingen die werden genomen door de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake haar asielerzoek niet volstaat om haar stelling dat zij niet naar Ethiopie kan terugkeren – gelet op de oorlogsomstandigheden en het risico dat ze er loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) – niet als *“een buitengewone omstandigheid”* in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te weerhouden. Zij stelt in dit verband dat de Raad van State er reeds op wees dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan dat van de Vluchtelingenconventie.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de Raad bij arrest van 13 januari 2009 reeds vaststelde dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, impliceert dat betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwijzing van verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State die nog dateert van de periode dat een onderzoek van een asielerzoek geen toetsing inhield aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienend. Daarnaast moet worden geduoid dat artikel 9bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet expliciet voorziet dat *“elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”* niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. Aangezien verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar asielmotieven herhaalde kon verweerder bijgevolg, nu ook geenszins blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op een van de uitzonderingsbepalingen die in artikel 9bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet zijn voorzien, stellen dat de bij de asielaanvraag aangebrachte en onderzochte gegevens niet meer als buitengewone omstandigheden konden aanvaard worden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook nog vermeld dat verzoekster geen bewijzen bij haar aanvraag heeft gevoegd ter ondersteuning van haar bewering dat zij zou kunnen onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Deze vaststelling vindt steun in het neergelegde administratief dossier.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat niet geantwoord werd op haar argumentatie dat de regel van zorgvuldig bestuur geschonden wordt indien verwacht wordt dat zij na enige tijd in België verbleven te hebben zou terugkeren naar Ethiopie teneinde aldaar een verzoek tot regularisatie in te dienen. In de bestreden beslissing is immers duidelijk gemotiveerd dat *“(h)et feit dat betrokkene sinds december 2007 in België verblijft (...) (niet) verantwoordt (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf*

in België wordt ingediend”, dat zij “wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten” en dat de behandeling van haar asielprocedures niet onredelijk lang duurde. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk aangezien uit het feit dat een vreemdeling een beperkte tijd in het Rijk verblijft op zich niet kan afgeleid worden dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster ook nog aangeeft dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht moet worden geïnduid dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook geenszins.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK